



Arrest

**nr. 61 693 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 9 november 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 februari 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 21 februari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.11.2009 werd ingediend door :

*[K., A.] [...]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Hij legt hiervoor een arbeidscontract voor dd. 09.09.2009 voor de duur van 12 maanden. Het bruto maandloon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 1350€. Het wettelijk bepaalde minimummaandloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 51 jaar oud; 23.05.1959) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven, lokaal verankerd zou zijn, sociale banden zou uitgebouwd hebben, zich aangemeld zou hebben bij het Huis van het Nederlands voor taalcursussen, dat hij werkbereid zou zijn, een appartement gehuurd zou hebben, een uitgebreide vrienden –en kennissenkring zou hebben en verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie in het kader van artikel 9bis. Overigens doen deze elementen aangaande de integratie van betrokkene ook niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie d.d. 19.07.2009.

Wat betreft het feit dat zijn broer in België zou wonen en er reeds sinds 2006 zou mee samen wonen; betrokkene legt hier geen bewijzen van voor en verklaart eveneens niet waarom dit feit op zich een grond zou vormen voor een regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet als grond voor een regularisatie.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene, zoals hierboven reeds vermeld, niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 42 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 21 februari 2011 werd ter kennis gebracht, bevat volgende motivering:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7. alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om *“opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren”* en *“verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen of de aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond is en of (verblijfs)documenten aan verzoeker dienen overhandigd te worden.

2.2. De Raad dient er verder op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door het bestreden besluit werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 21 februari 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing gesteund is op een verkeerde feitenvinding, dat deze beslissing gebrekkig gemotiveerd is en niet op zorgvuldige wijze werd genomen.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De beslissing tot weigering van verblijf wordt aan verzoeker gegeven in hooforde op grond van de motivering dat het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van verzoeker vermeld wordt als 1.350 euro bruto, lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro.

Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid haar beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Vooreerst brengt verzoeker thans een arbeidscontract met dezelfde werkgever voor (zie stuk 2) waarin een loon van 11,65 euro bruto per uur wordt voorzien, hetgeen bij een arbeidsduur van 38 uur per week neerkomt op 442,70 euro per week en dus 1.770,80 euro bruto per maand. Aldus heeft verzoeker een loon dat zelfs aanzienlijk hoger is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro en voldoet hij meteen aan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro.

Overigens dient te worden benadrukt dat nergens in de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet vermeld staat dat men een minimum brutoloon van 1.387,49 euro per maand moet hebben.

Door de beslissing tot weigering van verblijf in hoofdorde te motiveren door te stellen dat het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van verzoeker vermeld wordt als 1.380 euro bruto, lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon van 1.387,49 euro, terwijl verzoeker zelfs niet eens de kans krijgt om een aangepast arbeidscontract voor te leggen, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden. Dit is des te meer het geval nu verzoeker zogezegd 37,49 euro (!) te weinig zou verdienen!

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is dan ook gebrekkig.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feilenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 1 februari 2001 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feilenvinding en de waardering van de feiten.

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feilenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht. 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, p.35-36). Aldus had de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid perfect kunnen vragen naar een aangepaste arbeidsovereenkomst met een hoger brutoloon. Dit is des te meer het geval nu verzoeker in feite verweten wordt slechts 37,49 euro (!) te weinig te kunnen verdienen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde minstens achterhaalde feilenvinding.

Door verzoeker zelfs niet eens de kans te geven om een aangepast arbeidscontract (met een hoger brutoloon) voor te leggen, werd de bestreden beslissing ook niet zorgvuldig genomen en is zij alleszins gebrekkig gemotiveerd zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

Het gaat overigens enkel om beweerd loon dat amper 37,49 euro te laag zou zijn!

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissing te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoeker hiertoe de nodige documenten te overhandigen.”

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing geen motieven kan bevatten omtrent gegevens die niet bekend waren ten tijde van de bestreden beslissing. Het argument van de thans in de overeenkomst opgenomen verloning kan bijgevolg niet dienstig zijn.

Met betrekking tot de voorwaarde van een minimaal bruto maandloon van 1.387,49€ verwijst de verwerende partij naar de inmiddels vernietigde instructie, waarin duidelijk de voorwaarde van wettelijke minimumverloning wordt opgenomen.

Dat het minimum bedrag wettelijk wordt bepaald staat buiten kijf. Het kan niet aan de contracterenden overgelaten worden te bepalen welk het "wettelijk" minimumloon zou zijn.

Zoals duidelijk aangegeven in de bestreden beslissing wordt gerefereerd naar het door de wet bepaalde minimumloon voor personen ouder van 21 jaar zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr.43 van 2 mei 1988, algemeen binden verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.

Verzoeker spreekt die vaststelling niet tegen, doch beklagt zich over het minieme verschil met het door hem voorgelegde contract.

Hij kan echter niet van het bestuur verwachten dat het zich zou mengen in de bilaterale arbeidsverhouding die verzoeker meent te hebben moeten tot stand brengen.

De voorwaarden die verbonden zijn aan de arbeidsovereenkomst opdat ze in aanmerking zou kunnen worden genomen, werden voorafgaandelijk bepaald en zijn voor ieder toegankelijk.

Er kan derhalve het bestuur niet verweten worden onzorgvuldig te werk te zijn gegaan.”

3.1.3.1. In de mate dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing gesteund is een verkeerde feitenvinding en deze gebrekkig gemotiveerd is voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden aangaf van oordeel te zijn dat hij zich bevond in een situatie zoals omschreven in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Punt 2.8B van de richtlijn heeft betrekking op de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Allereerst dient te worden geduïd dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de

Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat verweerder motiveerde dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn omschreven situatie omdat hij bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden een arbeidscontract voegde waarin een loon bepaald is dat lager ligt dan het in België voorziene minimumloon. Verzoeker erkent dat het door hem bedongen loon lager ligt dan het in België vastgelegde minimumloon. Hij kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een verkeerde feitenvinding.

De stelling van verzoeker dat in de beleidsrichtlijn waarnaar hij in zijn aanvraag verwees niet wordt vermeld dat het minimum brutoloon 1387,49 euro bedraagt, laat ook niet toe te besluiten dat verweerder de situatie verkeerd heeft beoordeeld. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat in de beleidsinstructie van 19 juli 2009 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat een vreemdeling in aanmerking komt voor de toekenning van een verblijfsmachtiging indien hij onder meer het bewijs levert dat hij beschikt over een arbeidscontract dat voorziet in *“een inkomen equivalent aan het minimumloon”*, zodat verzoeker – die bij het indienen van zijn aanvraag bovendien werd bijgestaan door een advocaat – wist welke toetsing verweerder zou doorvoeren. De Raad merkt tevens op dat het niet kennelijk onredelijk is om een verblijfsmachtiging te weigeren aan een vreemdeling die aangeeft de bedoeling te hebben om arbeid te verrichten aan een loon dat lager is dan het in België geldende minimumloon. Het feit dat verzoeker aangeeft dat zijn loon maar nipt onder het minimumloon zou liggen doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Waar verzoeker aanvoert dat hij niet de kans had om een aangepast arbeidscontract aan te brengen, kan de Raad enkel benadrukken dat verzoeker over verscheidene maanden beschikte om zijn aanvraag te actualiseren of deze te onderbouwen met alle stukken die hij dienstig achtte.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient voorts te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot stand komen van de bestreden beslissing geen rekening houden met een arbeidscontract dat pas werd opgesteld meer dan een maand nadat de bestreden beslissing genomen werd. Het arbeidscontract van 7 maart 2011 kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat, gezien voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op een zorgvuldige wijze en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing het redelijk[...]heidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt nu de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in hoofdorde af te wijzen omdat het loon dat verzoeker zou gaan verdienen amper 37,49 euro lager zou zijn dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Door verzoeker hoofdzakelijk om deze reden terug te sturen naar zijn land van herkomst, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren. (zie DUJARDIN J.. ibid.. p.55).

Door verzoeker zelfs niet eens de kans te geven om een aangepast arbeidscontract (met een hoger brutoloon) voor te leggen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden.

Immers blijkt uit een andere zaak (zie stuk 3) dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vooraleer een beslissing te nemen bijkomende stukken vraagt om het aangevoerde ononderbroken verblijf gedurende de laatste vijf jaar aan te tonen, terwijl hij in deze zaak meteen een beslissing neemt zonder aan verzoeker zelfs nog maar de kans te geven een aangepast arbeidscontract voor te leggen. Hier is sprake van willekeur. Alleszins wordt hier manifest onredelijk gehandeld. Deze handelswijze komt des te onredelijker voor nu verzoeker een aangepast arbeidscontract met een hoger brutoloon thans als zijn nieuw stuk 2 voorbrengt en bovendien blijkt dat het loon vermeld op zijn vorig arbeidscontract amper 37.49 euro lager is dan het vooropgestelde wettelijke minimumloon.

Iemand die beschikt over een arbeidscontract en die voor het overige qua verblijfsduur perfect in aanmerking komt voor punt 2.8.B - hetgeen in de bestreden beslissing zelfs uitdrukkelijk erkend wordt - toch geen verblijfsvergunning geven op basis van datzelfde punt 2.8.B van voornoemde instructies van 19 juli 2009 omdat hij zagezegd amper 37,49 euro te weinig kan verdienen, getuigt niet van een behoorlijk bestuur en komt ronduit onredelijk voor.

De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt.”

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Volgens verzoeker is de bestreden beslissing onredelijk, gezien het kleine verschil in het contractueel bepaalde en het wettelijk voorgeschreven loon.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet tot verblijf kan worden toegelaten op voorleggen van de arbeidsovereenkomst die hij voegde aan zijn aanvraag.

Het feit dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, waarbij hij zich beriep op het criterium 2.8B, bewijst dat hij de voorwaarden kende en impliceert dan ook dat hij die diende na te komen.

De voorwaarde met betrekking tot het loon werd duidelijk vermeld zowel in de instructie als in het vademecum.

Aan de vooropgestelde voorwaarde diende te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Verzoeker betwist niet dat het contractueel overeengekomen loon lager is dan het wettelijk bepaalde. Het bestuur kan dan ook geen onredelijkheid worden verweten door zich te houden aan de vooropgestelde voorwaarden. Die voorwaarden kunnen niet worden gelezen als te voldoen bij benadering.”

3.2.3. In zoverre verzoeker er opnieuw op wijst dat het door hem in een arbeidscontract bedongen loon maar 37,49 euro lager ligt dan het minimumloon, kan de Raad slechts benadrukken dat een minimumloon een norm is die steeds dient gerespecteerd te worden. Het is dan ook niet in strijd met het redelijkheidsbeginsel om te weigeren rekening te houden met een arbeidscontract waarin een loon werd bedongen dat lager ligt dan het minimumloon en dit ongeacht of het bedongen loon veel of niet veel lager is dan het geldende minimumloon.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen houdt het redelijkheidsbeginsel verder niet in dat een bestuur slechts een beslissing kan nemen inzake een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden, nadat deze vreemdeling de kans geboden werd om voorafgaand te reageren op de voorziene weigeringsmotieven.

Verzoeker betoogt nog dat in een andere zaak de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vooraleer een beslissing te nemen een vreemdeling verzocht om bijkomende stukken over te maken. Hij verwijst hiertoe naar een schrijven in een ander dossier, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een vreemdeling op de hoogte stelde van het feit dat hij had nagelaten om bepaalde bewijsstukken bij zijn aanvraag te voegen en deze vreemdeling de kans bood om deze stukken alsnog over te maken. In voorliggende zaak is er evenwel geen sprake van het ontbreken van bepaalde bewijsstukken, doch heeft verweerder vastgesteld dat uit de door verzoeker aangebrachte bewijsstukken blijkt dat hij zich niet in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8B van een beleidsrichtlijn. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verweerder in casu nog om bijkomende documenten zou dienen te verzoeken, aangezien het dossier voldoende inlichtingen bevatte om een beslissing te nemen. De toelichting van verzoeker laat, nu deze betrekking heeft op een volledig andere situatie, dan ook niet toe te besluiten dat er sprake is van willekeur en van een miskenning van het redelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK